

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 25/07-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. júna 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti A. B., B., zastúpenej advokátkou JUDr. V. D., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P 64/04 (pôvodne vedenom pod sp. zn. P 158/01), za účasti Okresného súdu Martin, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P 64/04 (pôvodne vedenom pod sp. zn. P 158/01) **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Martin **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P 64/04 konal bez zbytočných prietáhov.

3. A. B. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Martin p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Martin je p o v i n n ý uhradiť A. B. trovy právneho zastúpenia v sume 5 788 Sk (slovom päťtisíc sedemstoosemdesiatosem slovenských korún) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. V. D., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 25/07 z 29. marca 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P 64/04 (pôvodne vedenom pod sp. zn. P 158/01; ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 20. júla 2001 okresnému súdu návrh na určenie výživného na maloletého.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie vo veci právoplatne skončené.

V sťažnosti sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a súčasne žiadala, aby jej bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 300 000 Sk.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 521/07 doručeným ústavnému súdu 16. mája 2007, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„V spore nejde v podstate o právnú, ale o skutkovú zložitosť. V súlade s príslušnými ustanoveniami Zákona o rodine ide o určenie výživného otcovi v prípade, kedy rodičia maloletého nežijú v spoločnej domácnosti a otec si neplní zákonnú vyživovaciu povinnosť a je potrebné určiť mu výživné s prihliadnutím na odôvodnené potreby oprávneného maloletého, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného otca (§ 36 ods. 1, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1 Zákona o rodine). Zložitosť je vtom, že ide o nesporné konanie, v ktorom rodičia ako účastníci konania nenesú žiadne dôkazné bremeno a nemajú ani dôkaznú povinnosť. Je povinnosťou súdu zistiť všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci samej a vykonať všetky potrebné dôkazy na zistenie skutkového stavu, aj keď ich rodičia nenavrhlí (§ 120 ods. 1, 2 O. s. p.). V prípade určenia výživného ide o odôvodnené potreby oprávneného maloletého a schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného otca, ale aj matky, lebo obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov a dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov, tiež súd prihliada aj na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará (§ 62 Zákona o rodine). (...)

Podľa nášho názoru súd vo veci postupoval štandardne. Konečné zodpovedanie otázky, či došlo k zbytočným prietahom a tým k porušeniu práv sťažovateľky na spravodlivý a rýchly proces je vecou rozhodnutia Ústavného súdu, ktorý v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, pri zohľadňovaní povahy konania a spôsob akým súd vo veci postupoval. Pokiaľ by Ústavný súd porušenie práv sťažovateľky v danom prípade vyslovil, sme toho názoru, že nešlo o výrazný zásah (porušenie).“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a z predloženého spisu okresného súdu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

- 20. júla 2001 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľky na určenie výživného pre maloletého,

- prípisom z 20. augusta 2001 okresný súd zaslal spis Okresnému súdu Žilina „so žiadosťou o prenesenie príslušnosti“,

- uznesením sp. zn. 21 P 214/93 z 5. januára 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť 6. februára 2004, Okresný súd Žilina rozhodol, že „... *prenáša svoju výlučnú miestnu príslušnosť v konaní vo veci...*“ na okresný súd a spis spolu s uvedeným uznesením bol 10. marca 2004 doručený okresnému súdu a v ten istý deň bol pridelený zákonnej sudkyňi,

- okresný súd 1. júna 2004 nariadil termín pojednávania na 19. júl 2004,

- uznesením zo 7. júna 2004 okresný súd ustanovil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny M. za opatrovníka maloletého,

- podaním doručeným okresnému súdu 22. júna 2004 otec maloletého požiadal o prenesenie príslušnosti riešenia sporu na Okresný súd Žilina, pretože podľa neho uvedená adresa trvalého pobytu sťažovateľky v okrese Martin je iba „*fiktívna a účelová*“,

- pojednávanie uskutočnené 19. júla 2004 okresný súd odročil na neurčito; pojednávania sa bez uvedenia dôvodu nezúčastnila sťažovateľka ani kolízny opatrovník,

- prípismi z 23. júna 2005 a 25. júla 2005 okresný súd zisťoval adresu sťažovateľky a jej maloletého syna u jej právnej zástupkyne, na Ministerstve vnútra Českej republiky, v Registri obyvateľstva Slovenskej republiky a v obci B.,

- prípismi zo 17. októbra 2005 okresný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky a otca maloletého, aby potvrdili, či trvajú na svojich návrhoch,

- 15. decembra 2005 okresný súd nariadil termín pojednávania na 30. január 2006 a súčasne požiadal Úrad pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže B. o prešetrenie

rodinných, osobných a majetkových pomerov sťažovateľky nachádzajúcej sa v Českej republike,

- pojednávanie nariadené na 30. január 2006 okresný súd odročil na 27. marec 2006, pričom napriek vykázaným doručeniam predvolaní sa ho nikto nezúčastnil; v deň pojednávania bolo okresnému súdu doručené písomné ospravedlnenie neúčasti sťažovateľky,

- v čase od 20. februára 2006 do 28. marca 2006 okresný súd písomne požadoval súčinnosť a predloženie písomných dôkazov od účastníkov konania a od dotknutých orgánov,

- 28. marca 2006 okresný súd zmenil pôvodne nariadený termín pojednávania na 27. apríl 2006 z dôvodu práceneschopnosti sudkyne,

- na základe žiadosti právnej zástupkyne sťažovateľky bol termín pojednávania zmenený na 15. máj 2006,

- pojednávanie uskutočnené 15. mája 2006 okresný súd odročil na 5. jún 2006 s tým, že právna zástupkyňa sťažovateľky zabezpečí na tomto pojednávaní jej osobnú účasť vrátane maloletého,

- pojednávanie uskutočnené 5. júna 2006 okresný súd odročil na neurčito s tým, že maloletý na návrh sťažovateľky prednesený jej právnou zástupkyňou so súhlasom otca by mal byť sudkyňou vypočutý mimo pojednávacej miestnosti za prítomnosti kolízneho opatrovníka,

- 20. septembra 2006 okresný súd nariadil termín pojednávania na 23. október 2006,

- zákonná sudkyňa mimo pojednávania uskutočnila 23. októbra 2006 výsluch maloletého a na pojednávaní v ten istý deň aj výsluch sťažovateľky a otca maloletého; okresný súd pojednávanie odročil na 3. november 2006,

- pojednávanie uskutočnené 3. novembra 2006 okresný súd po vypočutí otca a vyjadreniach právnych zástupcov účastníkov odročil na 13. december 2006 s tým, že právny zástupca otca zobral návrh o zverenie maloletého do jeho výchovy a určenie výživného späť, avšak súčasne požiadal rozhodnúť o návrhu na zmenu priezviska maloletého,

- pojednávanie nariadené na 13. december 2006 okresný súd bez prítomnosti účastníkov a ich právnych zástupcov odročil na 6. február 2007,

- pojednávanie uskutočnené 6. februára 2007 okresný súd odročil na 14. marec 2007 z dôvodu vypočutia maloletého vo veci zmeny jeho priezviska, ktorú navrhol otec.

Ústavný súd 6. júna 2007 na okresnom súde zistil, že jeho ostatným úkonom bolo pojednávanie uskutočnené 30. mája 2007, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorý účastníkom konania dosiaľ nebol doručený.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že konania o určenie alebo úpravu výživného pre maloletých tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich po skutkovej ani právnej stránke hodnotiť ako zložitú. Z hľadiska povahy veci však ide o konania mimoriadne citlivé, pretože ich dĺžka závažne ovplyvňuje zabezpečovanie základných životných potrieb maloletých účastníkov konania.

2. Správanie účastníka je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z obsahu predmetného spisu ústavný súd zistil, že správanie sťažovateľky prispelo k spomaleniu priebehu napadnutého konania. Jedným z dôvodov potvrdzujúcich uvedené

konštatovanie bola skutočnosť, že sťažovateľka nepreberala zásielky súdu na adrese uvedenej v návrhu, v dôsledku čoho došlo k opakovanému doručovaniu zásielok a k zisťovaniu pobytu sťažovateľky okresným súdom. K predĺženiu priebehu konania prispela aj neúčast' sťažovateľky na nariadených pojednávaniach (19. júl 2004, 30. január 2006, 5. jún 2006, 3. november 2006 a 6. február 2007), pričom neúčast' na pojednávaniach uskutočnených 19. júla 2004 a 6. februára 2007 nebola riadne, resp. vôbec ospravedlnená. Na ťarchu sťažovateľky je možné pripísať aj skutočnosť, že na viaceré výzvy okresného súdu reagovala predložením neúplných dokladov, čo prispelo k spomaleniu priebehu konania.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje na to, že k právu účastníka konania na efektívny, rýchly a účelný postup súdu v konaní pristupuje procesná povinnosť účastníka konania prispievať k dosiahnutiu účelu súdneho konania včasným reagovaním na pokyny súdu a oznámením potrebných skutočností (§ 101 ods. 1 OSP).

Podľa § 49 ods. 1 OSP ak má účastník zástupcu s plnou mocou pre celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Ak má však účastník osobne v konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť nielen zástupcovi, ale aj jemu.

V súlade s uvedeným ústavný súd nemohol akceptovať námietku sťažovateľky, že okresný súd mal všetky zásielky adresovať iba jej právnej zástupkyňi a nedoručovať ich sťažovateľke, a súčasne ústavný súd nemohol akceptovať ani spochybnenie potreby účasti sťažovateľky a maloletého na nariadených pojednávaniach. Okresný súd považoval za potrebné najmä v súvislosti s rozhodovaním o protinávruhu otca o zverenie maloletého do jeho výchovy a v súvislosti s návrhom otca na zmenu priezviska maloletého uskutočniť, a to aj opakovane, výsluchy sťažovateľky a maloletého. Vzhľadom k veľkej zodpovednosti, ktorú okresný súd pri rozhodovaní o citlivých otázkach z pohľadu maloletého má, sa ústavný súd s postupom okresného súdu v uvedenom smere stotožnil.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutej veci a zistil také skutočnosti, ktoré pri hodnotení prieťahov v konaní je potrebné pripísať na jeho

ťarchu. V období od 19. júla 2004 (pojednávane vo veci) do 23. júna 2005 (výzva okresného súdu na zisťovanie adresy sťažovateľky) okresný súd bez zákonnej prekážky vo veci nekonal viac ako 11 mesiacov. Túto skutočnosť potvrdil aj okresný súd v odpovedi sťažovateľke z 8. januára 2007 na jej sťažnosť na prietahy v konaní. Okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti doručenom ústavnému súdu 16. mája 2007 poukázal v súvislosti s neuskutočnením dvoch nariadených pojednávaní na „*nekonanie spôsobené sudkyňou (...) pre náhle zdravotné problémy (...) a z vážnych rodinných dôvodov*“.

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd taktiež nie dostatočne pružne reagoval na problémy s doručovaním zásielok sťažovateľke, pretože mohol oveľa skôr požadovať relevantné informácie o pobyte sťažovateľky od jej právnej zástupkyne.

Napriek podielu sťažovateľky na vzniku zbytočných prietahov považuje ústavný súd doterajšiu dĺžku konania, v ktorom sa rozhoduje z pohľadu maloletého o takej závažnej otázke, ako je výživné, za neprimeranú. V tejto súvislosti Európsky súd pre ľudské práva a aj ústavný súd vo svojej judikatúre už uviedli, že „ak sú predmetom konania vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi, konaniam o takýchto vzťahoch majú príslušné súdy venovať mimoriadnu starostlivosť, pretože procesné omeškanie v týchto veciach môže mať za následok de facto rozhodnutie o otázke predloženej súdu“ (napr. I. ÚS 184/03). Pri rešpektovaní uvedenej požiadavky sa podstatne mení aj pohľad na posúdenie prietahov v predmetných veciach vo vzťahu k právu na prejednanie veci bez zbytočných prietahov, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, z dôvodu ktorého prebieha súdne konanie.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania (okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone - čo nie je tento prípad) a môže teda rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Konanie pred ústavným súdom je navyše ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania o sťažnosti iný všeobecný súd bez výslovného návrhu sťažovateľa.

Napadnuté konanie začalo podaním žaloby okresnému súdu 20. júla 2001. Po odstúpení veci Okresnému súdu Žilina so žiadosťou o prenesenie príslušnosti prebiehalo konanie v čase od 9. októbra 2001 do 10. marca 2004 na tomto súde. Keďže sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. novembra 2006 bol napadnutý iba postup okresného súdu, ústavný súd sa uvedenou vymedzenou časťou konania prebiehajúcou na Okresnom súde Žilina bližšie nezaoberal, aj keď pri hodnotení veci, najmä pri určení výšky finančného zadosťučinenia, bral do úvahy celý doterajší priebeh konania.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, prikázal mu napriek tomu, že sťažovateľka sa toho nedomáhala, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 300 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázala najmä na to, že *„Dlhotrvajúce konanie spôsobuje aj u maloletého A. B. nedôveru spočívajúcu v tom, že nemá v zmysle zákona o rodine zabezpečené výživné, na ktoré má zo zákona nárok, čo môže spôsobiť v budúcnosti neistotu či naše právo dostatočne zabezpečuje právne nároky občana“*.

Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadost'učinenia.

Pri určení finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku napadnutého konania, ktorá predstavovala takmer 6 rokov, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu (najmä význam určenia výživného pre maloletého, podiel sťažovateľky na spomalení priebehu konania), prihliadajúc tiež na to, že okresný súd konal vo veci len od 10. marca 2004, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 20 000 Sk za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. V. D. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch

podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005, ktorá bola 16 381 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 2 730 Sk, t. j. spolu 5 460 Sk. Trovy právneho zastúpenia vrátane režijného paušálu 2 x 164 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) boli priznané v celkovej sume 5 788 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou nález“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2007